

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ



ΣΠΙΝΑΚΟΜΕΛΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ
ΕΧΩ ΔΕΙΝΕΤΑΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Κάθησε εκεί, τής είπε ο Προκόπης, δείχνοντάς της μιά πολυθρόνα.

—'Η κυρία Άσπασια δίσταζε.

—Κάθησε, συμπεθέρα πού σου λέω, κάθησε ντέ! τής φώναξε απότομα.

Πάει πειά τὸ κυριά. Συμπεθέρα θά σέ λέω ἀπὸ δῶ καὶ πέρα. Κι' ἂν σ' ἀρέση.

—Σᾶς παρακαλῶ, τί τρόπος εἶν' αὐτός; τοῦ εἶπε.

—'Ο Προκόπης θύμωσε.

—Τί τρόπος εἶνε λέει; Τρόπος. 'Ο τρόπος πού σᾶς ταιριάζει, συμπεθέρα. Δέν εἶμαι πειά ὁ μπάμπας ὁ μακρυνὸς πού γλύστραγε μέσα τὸν κλέφτη γιὰ νὰ δῆ τὸν γιὸ τοῦ. Κατάλαβες; Ταπεινώθηκα, ξευτελίστηκα, μασκαρεύτηκα. Καὶ γιὰτί, κυριά συμπεθέρα, συμπεθέρα ἤθελα νὰ πῶ; Γιατί ὄλ' αὐτά; Για νὰ βλέπω τὸν γιὸ μου. Μὰ τώρα πειά εἶμαι πατέρας μὲ δυὸ πῖ καὶ δυὸ ρό, παρακαλῶ. Καὶ θά σ' ἀποδείξω. Θά ξηγηθοῦμε τώρα ἀμέσως.

Ξαφνικά ὄμως παρουσιάστηκε ὁ καμαριέρης.

—Κυρία, εἶπε στή μαμά τῆς Ριρῆς, ἦρθαν οἱ γιατροί.

—Τὴ γλύτωση! μουρμούρισε σιγὰ ἡ Άσπασια.

Καὶ γυρίζοντας στὸν καμαριέρη τοῦ εἶπε:

—Γρήγορα, ὀδήγησέ τους γρήγορα ἐδῶ.

—'Εσὺ τοὺς φώναξες; τὴ ρώτησε ὁ Προκόπης.

—Μάλιστα, ἐγώ. 'Αν εἶσαι ἐσὺ πατέρας, εἶμαι κι' ἐγὼ μητέρα καὶ θέλω νὰ μάθω τί συμβαίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή μπῆκαν μέσα οἱ γιατροί.

—'Ησαν τρεῖς.

Δυὸ μαιευτῆρες κι' τακτικὸς γιατρός τοῦ σπιτιοῦ.

Χαιρέτησαν τὴν κυρία Άσπασια καὶ βγῆκαν κατόπιν μαζὺ γιὰ νὰ πάνε νὰ ἐξετάσουν τὴν ἐτοιμόγεννη.

Μὰ ὁ Προκόπης ἀγρυπνοῦσε.

Καὶ πρὶν ἢ μητέρα τῆς Ριρῆς προφτάση νὰ βγῆ ἐξω μαζὺ μὲ τοὺς γιατροὺς, οἱ ὁποῖοι προηγούντο, τὴν ἄρπαξε ἀπ' τὸ μανίκι γερὰ.

—Ποῦ πᾶς τοῦ λόγου σου; τῆς εἶπε ξηρὰ. 'Ελα δῶ. Κάτσο' ἐκεῖ.

Καὶ τὴν ἔβαλε νὰ καθῆση διὰ τῆς θίας στὴν πολυθρόνα.

—'Η κυρία Άσπασια θέλησε νὰ ἀντισταθῆ, νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ φύγῃ.

—'Αλλά ὁ Προκόπης δέν ἄστειεύοταν.

—Κάτσο, σοῦ λέω, συμπεθέρα, τῆς εἶπε μὲ θυμὸ. Οἱ γιατροὶ θά κάνουν τὴ δουλειά τους καὶ μεῖς τὴ δική μας. Κάτσο.

—'Η κυρία Άσπασια ἀναγκάστηκε νὰ ὑποταχθῆ.

—Καὶ τώρα ἄκουσε καλὰ τί θά σοῦ πῶ: Περίμενα νὰ σφίξω στὴν ἀγκαλιά μου ἕνα ἐγγονάκι... Τὸ περίμενα μὲ λαχτάρια... Καὶ μοῦ ξεφουρνίζετε ἕνα παιδί πού δέν εἶνε τοῦ γιουῦ μου, πού δέν εἶνε γνήσιο, πού εἶνε... εἶνε κάλπικο!

—'Η κυρία Άσπασια προσποιήθηκε τὴν θυμωμένη.

—Σᾶς παρακαλῶ! φώναξε. Τί ἐκφράσεις εἶν' αὐτές;

—Τί ἐκφράσεις εἶν' αὐτές ρωτᾶς; Δέν σ' ἀρέσουν δηλαδὴ; Κι' αὐτὸ πού γίνεται, αὐτὸ πού γινε σ' ἀρέσει; Μίλα λοιπόν. Δέν ἔχεις νὰ πῆς τίποτε;

—Τί νὰ σᾶς πῶ;

—Τί νὰ μοῦ πῆς; Νὰ μοῦ ἐξηγήσης, νὰ μοῦ δώσης νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ πῶς ξεφύτρωσε

αὐτὸ τὸ παιδί πρὶν τῆς ὥρας τοῦ; 'Απὸ ποῦ μᾶς ἔρχεται καὶ τί διαβατήριό ἔχει;

—Δέν ξέρω... Δέν ξέρω... Δέν μπορῶ νάχω γνώμη ἐγὼ γι' αὐτά τὰ πράγματα. Θά μιλήσῃ ἡ ἐπιστήμη. Θά μᾶς ἐξηγήσουν οἱ γιατροί.

Καὶ νὰ τους. 'Απάνω στὴν κουβέντα μπῆκαν μέσα καὶ οἱ γιατροί.

—'Η ἐξέτασις ἔγινε, κυρία, εἶπε ὁ ἕνας τους στὴν κυρία Άσπασια.

—Σὰν πολὺ γρήγορα, μουρμούρισε ὁ Προκόπης.

—Σᾶς παρακαλοῦμε ν' ἀποσυρθῆτε μιά στιγμή γιὰ νὰ συσκεφθοῦμε, εἶπε ὁ δεύτερος γιατρός.

—Μάλιστα, ἀπάντησε ἡ κυρία Άσπασια.

Καὶ γυρίζοντας στὸν Προκόπη τοῦ εἶπε:

—Πᾶμε.

Βγῆκαν ἐξω κι' ἄφησαν τοὺς γιατροὺς μόνους.

Οἱ γιατροὶ ἀλληλοκυτάχθηκαν τώρα χαμογελῶντας εἰρωνικά.

—'Ωραία τοὺς ξεφορτωθήκαμε! εἶπεν ὁ πρῶτος.

—'Ετσι ἔπρεπε νὰ γίνῃ, ἐξήγησε ὁ δεύτερος.

—Φυσικά, ἐπιβεβαίωσε κι' ὁ τρίτος. Δέν μπορούσαμε νὰ μιλήσουμε ἀμέσως. Πρέπει νὰ φαντασθοῦν πῶς συσκεπτόμεθα.

Ξαναγέλασαν μὲ τὴν καρδιά τους κι' ἄρχισαν νὰ κουβεντολογοῦν:

—Πῆγες χθὲς τὸ θράδυ στὴν ὀπερέττα;

—Φυσικά. 'Αλλά δέν εὐχαριστήθηκα καὶ τόσο. 'Η μουσικὴ κάτι ἔλεγε. Τὸ λιμπρέττο ὄμως ἤθελε ξύλο.

—Παίξανε καλὰ;

—Κολοκύθια! 'Ο τενόρος ἔκανε ἕνα σωρὸ κοκκοράκια. 'Ολόκληρος ὀρνιθώνας!...

—Δέν μπορείς νὰ πῆς τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴ συμπρέττα.

—'Εννοεῖς τίς γάμπες τῆς;

—Μάλιστα, κ. συνάδελφε. 'Εννοῶ τίς γάμπες τῆς καὶ τίς ἀνακηρύσσω βασιλίσσες ὄλων τῶν γαμπῶν τῆς πρωτευούσης!

—Κι' ἐγὼ ἀποκαλύπτομαι, κ. συνάδελφε, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ἡ γάμπες τῆς συμπρέττας εἶνε ἡ πιὸ λαχταριστὴ πού εἶδα στὴ ζωὴ μου ὀλόκληρη κι' ἔχω δεῖ ἄρκετὲς, διάβολε!

—Κύριοι, τὸ συμβούλιον ἐτελείωσε! φώναξε ὁ τρίτος γιατρός.

—Σύμφωνοι, κ. συνάδελφε, ἀπάντησαν οἱ ἄλλοι, δύο, διακόπτοντας τὴν γαμπολογία ποῦχαν ἀρχίσει.

—Καὶ τί θά ποῦμε; ρώτησε ὁ πρῶτος.

—Αὐτὸ πού ταιριάζει, ἀπάντησε ὁ δεύτερος. 'Η ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια πρέπει κάποτε νὰ προσαρμόζεται μὲ τὴν κοινωνικὴ σκοπιμότητα. Πάντως μὴν ἀνησυχεῖτε. 'Εχω ἤδη ἐτοιμὴ μιά μικρὴ ἔκθεσι.

Προχώρησε κατόπιν, ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε:

—Κυρία Καλαντζῆ!

—'Ερχομαι, ἔρχομαι, ἀντήχησε ἡ κυρία Άσπασια.

Καὶ μπῆκε στὸ σαλόνι μαζὺ μὲ τὸν Προκόπη.

—Λοιπόν; ρώτησε ἡ κυρία Άσπασια.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τῆς 1 'Ιανουαρίου ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ βιβλίου

«ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ»

Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν Α', Β', Γ', Ε', ΣΤ' καὶ Ζ' βιβλίων μας:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΑΥΡΕΣ», τοῦ Ἄλφ. Κάφ, «Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ» τοῦ Δουμά υἱοῦ, ἡ «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ Ἀββᾶ Πρεβὸ, ἡ «ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ Λαμαρτίνου, ἡ «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ Μυσσὲ, ὁ «ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλῦ καὶ «ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμά—πατρὸς, «ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τῆς Ντελλῦ, «ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ Δουμά.

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀνογώστας τῶν ἀπεφάσιαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων πού τοὺς προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς ἐπιλοθῆκης τῶν. Ἐτσι, ὁσοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουσι τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζάκ ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ 'Ιουλίου Βερνὴ πληρώνοντες ὁ κ τ ὠ δραχμὰς γιὰ τὸ κοθενα ἀπ' αὐτά. ἀντὶ τῶν 20 πού τιμῶνται ἕκαστος.